

REPUBLIKA E SHQIPËRISË
KOMISIONERI PËR MBROJTJEN NGA DISKRIMINIMI
KOMISIONERI

Nr. 1108/5 Prot.

Tiranë, më 08.07.2026

V E N D I M

Nr. 186, Datë 08.07.2026

Bazuar në nenet 32 dhe 33 të Ligjit 10221, datë 10.02.2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar, pranë Komisionerit për Mbrojtjen nga Diskriminimi është regjistruar ankesa nr. 147, datë 15.06.2026, e paraqitur nga znj. L.H, e përfaqësuar nga Avokate A.S kundër Agjencisë së Mbikëqyrjes Policore, me pretendimin për diskriminim për “çdo shkak tjetër¹”.

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

K O N S T A T O I:

I. Parashtrimi i fakteve sipas subjektit ankues

Subjekti ankues në formularin e ankesës ka parashtruar se: “Me Urdhrin nr. 999, datë 05.06.2020 të Drejtorit të Përgjithshëm të SHÇBA, (sot Agjencia e Mbikëqyrjes Policore), znj. L.H është emëruar Specialiste në Sektorin e Trupës Vlerësuese në Drejtoritë e Vlerësimit Kalimtar dhe Periodik në Drejtoritë e Përgjithshme të SHÇBA.

Me Urdhrin nr. 49, datë 20.01.2023 është bërë emërimi i znj. H në detyrën Specialiste në Sektorin e Trupës Vlerësuese në Drejtoritë e Vlerësimit Kalimtar dhe Periodik në Drejtoritë e Përgjithshme të AMP-së.

Për 6 vite ajo ka punuar me përkushtim në të njëjtin vend pune së bashku me 11 specialistë të tjerë, të të njëjtit sektor që ishin me të njëjtat kushte pune, të cilit ishin vlerësuar nga Komisioni i Jashtëm i Kualifikimit dhe që formonin edhe 4 trupat vlerësuese për subjektet objekt vlerësimi.

¹ Për shkak të kundërshtimit të Urdhrit të Drejtorit të Përgjithshëm.

Këtë detyrë ankimuesja e ka mbajtur derisa me Urdhrin nr. 60, datë 21.01.2026 “Për transferim dhe emërim në detyrë të një punonjësi të AMP-së”, është transferuar në detyrën, Specialist në Sektorin e Ankesave, në Drejtorinë e Inspektimit dhe Ankesave, në Drejtorinë e Përgjithshme të AMP-së. Kjo detyrë e re nuk kishte lidhje me kushtet e punësimit të saj, kontratën e punës, trajnimet profesionale, trajnimet të avancuar, si dhe nuk ekzistonte asnjë nga kushtet e parashikuara në nenin 62 të ligjit 128/2021 “Për Agjencinë e Mbikëqyrjes Policore”.

Në mbledhjen e mbajtur me datë 21.01.2026, titullari la të kuptohej se transferimi i ankuses ishte shëmbull për të gjithë ata që do të bllokoni vlerësimin e specialistëve nga Sektori i Trupës Vlerësuese, në zbatim të Urdhrit të Drejtorit të Përgjithshëm nr. 795, datë 18.11.2024 “Për përcaktimin e subjekteve të vlerësimit kalimtar”.

Ky vendim ishte kundërshtuar nga ankuesja me argumentin se subjektet e vlerësimit kalimtar ishin të përcaktuar me ligj dhe nuk mund të përcaktoheshin nga titullari. Transferimi erdhi për shkak të funksionit të punës që ajo mbante, i është dashur të kundërshtojë apo të shpreh hapur mendimin e saj për çështje që lidheshin me subjektet vlerësues dhe vlerësimin e tyre.

Ky transferim erdhi pas ushtrimit të funksionit të saj dhe kundërshtimit të Urdhrit të Drejtorit të Përgjithshëm nr. 795, datë 18.11.2024 “Për përcaktimin e subjekteve të vlerësimit kalimtar”.

Sipas këtij urdhëri, 8 punonjës të AMP-së, do t'i nënshtroheshin procesit të vlerësimit kalimtar nga trupa e Specilaistëve të Vlerësimit Kalimtar dhe Periodik. Nga titullari po kërkohej të realizohej një procedurë për specialistë që nuk ishin subjekt të ligjit dhe të patrajnuar dhe pa kaluar me sukses vlerësimin kalimtar si subjekt vlerësimi nga Komisioni i Jashtëm i Vlerësimit.

Për këtë fakt të shprehur, znj. H nuk u caktua në asnjë prej trupave vlerësuese për këto subjekte. Vetëm ankuesja u trajtua ndryshe nga 11 specialistë të tjerë të cilët kishin të njëjtat kushte punësimi dhe vend pune si ankuesja. Një element shqetësues në rritje ishte edhe lënia jashtë komunikimeve zyrtare për çështje të punës që lidhen drejtpërdrejt me detyrat e Sektorit ku ankuesja ishte emëruar, duke e vecuar nga trajtimi si gjithë specialistët e tjerë të sektorit madje duke e hequr nga grupi i sektorit para se të transferohej në Sektorin e Ankesave.

Pas vendimit të transferimit ankuesja ka kërkuar të dijë shkakun e transferimit pasi përvec kushteve të punës ndryshonte dhe paga e vendit të punës dhe Drejtori i Përgjithshëm, e ka sqaruar se transferimi do të përfshijë të gjithë sektorin, por një gjë e tillë nuk ndodhi.

Transferimi i znj. H në një detyrë jashtë kushteve të punësimit, u bë në një kohë kur ajo ishte caktuar relatore për disa prej subjekteve vlerësuese e caktuar sipas Proces Verbalit nr. 827, datë 13.02.2025 dhe nr. 5305, datë 11.12.2025.

Nëpërmjet vendimit nr. 16, datë 14.11.2025 të nxjerrë nga Drejtoria e Vlerësimit Kalimtar dhe Periodiok, vërtetohet për kushtet e pabarabarta të trajtimit të ankuses dhe specialistit E.Sh i cili e ka zëvendësuar atë.

Transferimi në një detyrë që nuk është në përputhje me kushtet e punësimit ka ndikuar në gjendjen psikologjike të ankimeses aq sa gjendja e saj sa vjen dhe rëndohet duke u ndjerë e viktimizuar për faktin se reagoi ndaj një vendimi të titullarit”.

Subjekti ankues, kërkon nga Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi, konstatimin e diskriminimit dhe kthimin në vendin e mëparshëm të punës.

II. Procedura e ndjekur nga Komisioneri për shqyrtimin e ankesës

Në kuadër të shqyrtimit paraprak, Komisioneri konstatoi se, ankesa kishte mangësi të anës formale, në lidhje me shkaku të pretenduar nga ana e subjektit ankues.

Për këtë arsye Komisioneri me shkresën nr. 1108/2, datë 23.06.2026 kërkoj nga përfaqësuesi i ankueses prova të kundërshtimit të Urdhrit të Drejtorit të Përgjithshëm nr. 795, datë 18.11.2024 *“Për përcaktimin e subjekteve të vlerësimit kalimtar”*, që ishte dhe shkaku i pretenduar nga ankuesja në kuadrin si *“çdo shkak tjetër”*.

Përfaqësuesi i ankueses me shkresën nr. 45, datë 02.07.2026, dërgoi shpjegime duke informuar në mes të tjerash se: *“Lidhur me provat e kërkuara sqaroj se znj. H nuk ka prova shkresore për kundërshtimin e vendimit pasi kundërshtimi është bërë në mbledhjen e mbajtur nga drejtori. Ky kundërshtim është bërë në mënyrë verbale dhe në takim nuk është mbajtur procesverbal”*.

Nga shqyrtimi paraprak i ankesës dhe bazuar në nenin 33, pika 4, gërma “ç” të ligjit nr. 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar, ku parashikohet se: *“4. Ankesa nuk pranohet nëse: ç)nuk ka informacion të mjaftueshëm për të bërë të mundur një hetim;”* Komisioneri vlerëson se ankesa nuk duhet të pranohet, bazuar në arsyetimin vijues:

Parimi i barazisë para ligjit dhe i mosdiskriminimit, sanksionohet nga Kushtetuta në nenin 18, si një parim i përgjithshëm që përshkon të gjitha të drejtat dhe liritë themelore të njeriut, prandaj ai duhet të gjejë shprehjen e tij në të gjithë legjislacionin shqiptar si dhe të zbatohet nga të gjithë, si nga institucionet edhe nga individët. Barazia në ligj dhe para ligjit nuk do të thotë që të ketë zgjidhje të njëllajta për individë ose kategori personash që janë në kushte objektivisht të ndryshme. Ky parim presupozon barazinë e individëve që janë në kushte të barabarta dhe vetëm në raste përjashtimore dhe për shkaqe të arsyeshme e objektive mund të përliqet trajtimi i ndryshëm i kategorive të caktuara që përfitojnë nga kjo e drejtë (Vendimet nr. nr. 31 datë 04.10.2021, nr. 27, datë 29.06.2021; nr. 20, datë 20.04.2021; nr. 10, datë 29.02.2016; nr. 48, datë 15.11.2013 të Gjykatës Kushtetuese).

Kushtetuta e Republikës së Shqipërisë, duke sanksionuar parimin e barazisë para ligjit, nuk i ka dhënë atij kuptimin e një të drejte absolute, sepse ajo ka përcaktuar njëkohësisht edhe kushtet e kufizimit në ushtrimin e kësaj të drejte. Paragrafi i tretë i nenit 18 të Kushtetutës pranon kufizimet e të drejtës për barazi me përmbushjen e disa kushteve të posaçme, pikërisht të përliqjes së arsyeshme dhe objektive. (Vendimi nr. 19, datë 09.07.2009 i Gjykatës Kushtetuese). Ky parim kërkon që të gjitha subjektet të trajtohen në mënyrë të njëjtë, por nuk formulon ndalime që të mund të bëhen trajtime të diferencuara kur individët e grupet nuk ndodhen në kushte të njëjta a të ngjashme, apo kur ka justifikim të arsyeshëm e objektiv, duke vendosur një raport të arsyeshëm dhe përpjesëtimor midis mjeteve të përdorura dhe qëllimit që synohet të arrihet. (Vendimet nr. 18, datë 29.07.2008 dhe nr.19, datë 09.07.2019 të Gjykatës Kushtetuese).

Neni 14 i Konventës Evropiane për Drejtat e Njeriut (KEDNJ), ndalon diskriminimin në gëzimin e të drejtave dhe lirive të përcaktuara në të, ndërkohë që Protokolli 12-të i KEDNJ-së, i cili është ratifikuar nga Shqipëria, ndalon diskriminimin në lidhje me *“gëzimin e çdo të drejte të parashtruar nga ligji”* dhe kështu ofron mbrojtje më të madhe sesa neni 14, i cili lidhet vetëm me të drejtat e garantuara nga KEDNJ-ja. Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ), në mënyrë të vazhdueshme ka interpretuar se trajtimi i diferencuar është diskriminues nëse ai nuk bazohet në ndonjë justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, domethënë, nëse trajtimi i diferencuar nuk ndjek një qëllim legjitim ose nëse nuk ekziston një marrëdhënie e arsyeshme të proporcionalitetit ndërmjet mjeteve të përdorura dhe qëllimit që synohet të realizohet².

Sipas GJEDNJ-së, e drejta për të mos u diskriminuar e garantuar nga KEDNJ, gjithashtu cënohet kur pa një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm shtetet dështojnë që të trajtojnë ndryshe personat situata e të cilëve është objektivisht e ndryshme³. Referuar jurisprudencës së GJEDNJ-së, diskriminimi i drejtpërdrejtë, edhe pse neni 14 i KEDNJ-së nuk jep një përkufizim të tij, konsiderohet si *“dallim në trajtim i personave në situata të njëjta ose të ngjashme dhe bazuar në një karakteristikë ose “status” të dallueshëm”*⁴.

Ligji nr. 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, i ndryshuar, rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me një listë të hapur shkaqesh, duke sanksionuar në nenin 1, të tij se: *“Ky ligj rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me racën, etninë, ngjyrën, gjuhën, shtetësinë, bindjet politike, fetare ose filozofike, gjendjen ekonomike, arsimore ose shoqërore, gjininë, identitetin gjinor, orientimin seksual, karakteristikat e seksit, jetesën me HIV/AIDS, shtatzëninë, përkatësinë prindërore, përgjegjësinë prindërore, moshën, gjendjen familjare ose martesore, gjendjen civile, vendbanimin, gjendjen shëndetësore, predispozicionet gjenetike, pamjen e jashtme, aftësinë e kufizuar, përkatësinë në një grup të veçantë, ose me çdo shkak tjetër.”*

Bazuar në nenin 3, pika 1, të Ligjit nr. 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar (LMD), diskriminimi përcaktohet si : *“çdo dallim, përjashtim, kufizim apo preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim apo pasojë pengesën apo bërjen e pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe me ligjet në fuqi”*.

Në thelb të diskriminimit, është trajtimi i diferencuar dhe më pak i favorshëm, i shfaqur qoftë në formën e dallimit, kufizimit, përjashtimit ose preferencës dhe që ka për bazë një nga shkaqet e mbrojtura nga ligji. Pra, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim më pak i favorshëm gëzon mbrojtje nga ligji. Mbrojtja nga diskriminimi sipas ligjit garantohet vetëm për ato diferenca në trajtim apo

² Shih: *Molla kundër Greqisë*, Vendim i Dhomës së Madhe, 2018, prg. 135; *Fábíán kundër Hungarisë*, Vendim i Dhomës së Madhe 2017, prg. 113; *Abdulaziz, Cabales dhe Balkandali kundër Mbretërisë së Bashkuar*, 1985, prg.72.

³ Shih: *Çështja Thlimmenos kundër Greqisë* [GC], nr. 34369/97, prg. 44, GJEDNJ 2000-IV; *Çështja J.D dhe A kundër Mbretërisë së Bashkuar*, nr.32949/17 dhe 34614/17, prg. 84, 24.10. 2019.

⁴ Shih: *Biao kundër Danimarkës*, *Dhoma e Madhe*, datë 14.05.2016, § 89, *Carson dhe të Tjerët kundër Mbretërisë së Bashkuar*, *Dhoma e Madhe* 2010, datë 16.03.2010, prg. 61.

trajtime më pak të favorshme që kanë për bazë një nga shkaqet e mbrojtura. Në mungesë të një shkakut të mbrojtur, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim i pafavorshëm konsiderohet diskriminim sipas ligjit. Gjithashtu, jo çdo diferencë në trajtim është diskriminim, por vetëm ato që nuk kanë një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm. Pra, nëse për diferencën në trajtim konstatohet se ka një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, atëherë trajtimi ndryshe është i përligjur dhe nuk është i ndaluar nga ligji. Për të pasur një pretendim për diskriminim, duhet domosdoshmërisht që të identifikohet një shkak, i cili në bazë të ligjit është i ndaluar ose i mbrojtur. Shkakut i diskriminimit përbën një nga elementët thelbësor për të paraqitur një pretendim për diskriminim.

Si rregull, në lidhje me shkakun e pretenduar të diskriminimit, pala ankuese duhet të provojë *në radhë të parë* se, shkakut i pretenduar është një shkak që gëzon mbrojtje sipas ligjit, dhe *në radhë të dytë* duhet të provojë ekzistencën e tij.

Nga shqyrtimi i ankesës rezulton se pala ankuese ka pretenduar se është diskriminuar për shkak të kundërshtimit të Urdhrit të Drejtorit të Përgjithshëm nr. 795, datë 18.11.2024 *“Për përcaktimin e subjekteve të vlerësimit kalimtar”*. Megjithatë, gjatë procedurës administrative ankuesja nuk ka paraqitur asnjë provë apo dokumentacion për të provuar shkakun e mbrojtur mbi bazën e të cilit pretendohet se është ushtruar diskriminimi. Përcaktimi dhe provimi i shkakut të mbrojtur përbën një element thelbësor në shqyrtimin e çdo pretendimi për diskriminim, pasi vetëm nëpërmjet identifikimit të tij mund të vlerësohet nëse trajtimi i pretenduar si i padrejtë ka ardhur si pasojë e posedimit të një karakteristike të caktuar të mbrojtur nga ligji. Në mungesë të provave që dokumentojnë ekzistencën e këtij shkakut, nuk mund të krijohet lidhja shkakësore ndërmjet veprimeve ose pasojave të pretenduara dhe shkakut për të cilin pretendohet diskriminimi.

Për sa i përket pretendimit për diskriminim vlerësohet se ky pretendim mbetet në nivel deklarativ, pasi nuk është shoqëruar me elemente konkrete që të mundësojnë identifikimin e shkakut të mbrojtur dhe as me prova që të mbështesin ekzistencën e tij.

Për rrjedhojë, në mungesë të provave dhe informacionit të mjaftueshëm për ekzistencën e një shkakut të mbrojtur, nuk mund të arrihet në përfundimin se ndaj ankuses është ushtruar diskriminim në kuptim të legjislacionit për mbrojtjen nga diskriminimi.

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, bazuar në nenin 33, pika 4, germa “ç” të ligjit 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar, Komisioneri arrin në përfundimin se, ankesa e paraqitur nga znj. L.H nuk mund të pranohet, pasi nuk ka informacion të mjaftueshëm për të bërë të mundur një hetim. Në kushtet kur ankesa nuk përmbush kriteret ligjore, ajo nuk mund t’i nënshtrohet procedurave të mëtejshme të parashikuara në ligj për shqyrtimin e saj⁵.

PËR KËTO ARSYE:

Mbështetur në nenin 32, dhe nenin 33, pika 4, germa “ç”, të ligjit 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

⁵ Shih Vendimet: nr. 127, datë 28.05.2026, nr. 143, datë 28.05.2026 dhe nr. 168, datë 15.06.2026, të KMD-së.

V E N D O S I:

1. Mospranimin e ankesës nr. 147, datë 15.06.2026, paraqitur nga znj. L.H, për arsye se nuk përmbushen kushtet ligjore për pranimin e ankesës, të përcaktuara nga ligji 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, i ndryshuar.
2. Kundër këtij vendimi lejohet ankim në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, brenda 45 ditëve nga marrja dijeni.

KOMISIONER

Genta TAFA (BUNGO)